

Marek Hladký, Jitka Hladká / Ilustrovala Vlasta Švejdová

Velká pohádka o malé víle



bambóok®

O autorech

Marek Hladký (1971)

Spisovatel, scenárista, producent, dramaturg, vysokoškolský pedagog.

Společně se svou manželkou Jitkou napsal pohádkové knihy *Velká pohádka o malé víle*, *Kouzelný autobus* a alegorický příběh pro děti i dospělé *Tajemství pergamenů*.

Je autorem námětu a scénáře celovečerního životopisného filmu o profesoru Josefu Thomayerovi *Prosté krutosti* v režii Vladimíra Drhy, s Radoslavem Brzobohatým v hlavní roli.

Podle jeho scénáře byl natočen detektivní film *Tónina smrti* v hlavních rolích s Markem Vašutem, Jiřím Langmajerem a Nelou Boudovou.

V roce 2002 napsal detektivní novelu *Anděl smrti*.

Národní divadlo Brno v lednu 2011 uvedlo v režii Zdenka Plachého jeho divadelní hru *Zaslíbení*, kterou napsal společně s Lenkou Plachou.

Pro Národní divadlo Brno napsal v roce 2012 divadelní hru *Černá Madona Brněnská*.

Je autorem mnoha reportáží v pořadech *Černé ovce*, *Klekánice* a *Ta naše povaha česká*.

Působil ve vedení České televize, Národního divadla Brno a celoplošné soukromé televize.

V současné době působí jako producent v oblasti uměleckých projektů a vysokoškolský pedagog.

Jitka Hladká (1977)

Spisovatelka, manažerka.

Společně se svým manželem Markem Hladkým napsala pohádkové knihy *Velká pohádka o malé víle*, *Kouzelný autobus* a alegorický příběh pro děti i dospělé *Tajemství pergamenů*.

Podílela se na vzniku cyklu dokumentárních pořadů mapujících současnou divadelní scénu a pořadů, které se zabývaly marketingem mezinárodních společností působících na českém trhu.

Jako manažerka se věnuje oblasti zdravého spánku a technologiím zpracování přírodních materiálů.



Marek Hladký, Jitka Hladká / Ilustrovala Vlasta Švejdová

Velká pohádka o malé víle



bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Marek Hladký, Jitka Hladká

VELKÁ POHÁDKA O MALÉ VÍLE

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6387. publikaci

Ilustrace Vlasta Švejdová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 104

Vydání 1., 2016

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

© Marek Hladký, Jitka Hladká, 2016

Marek Hladký, Jitka Hladká © DILIA, 2016

ISBN 978-80-271-9453-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-9452-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-0186-3 (print)

Obsah

• Jaro

Pohádky o malé luční víle Mimi / 9

O květince malované / 11

O malinkém Hlemýždi a jeho
převelikém uklízení / 16

O léčivé Kopřivě a pyšném
Bodláku / 22

O sýkorkách nejmilejších a jejich
malém Mamánkovi / 29

• Léto

O Vosáčkovi / 38

O líné Mouše / 45

O tom velkém letním požáru / 49

• Podzim

O Šmarjapánkovi, trápidýlku
utrápeném / 62

O zvířátkách, kterak nekradla,
protože ani krást nemohla / 70

O nebeské duze / 78

• Zima

Silvestr / 93

O poslední hodině v roce
a novém začátku / 97

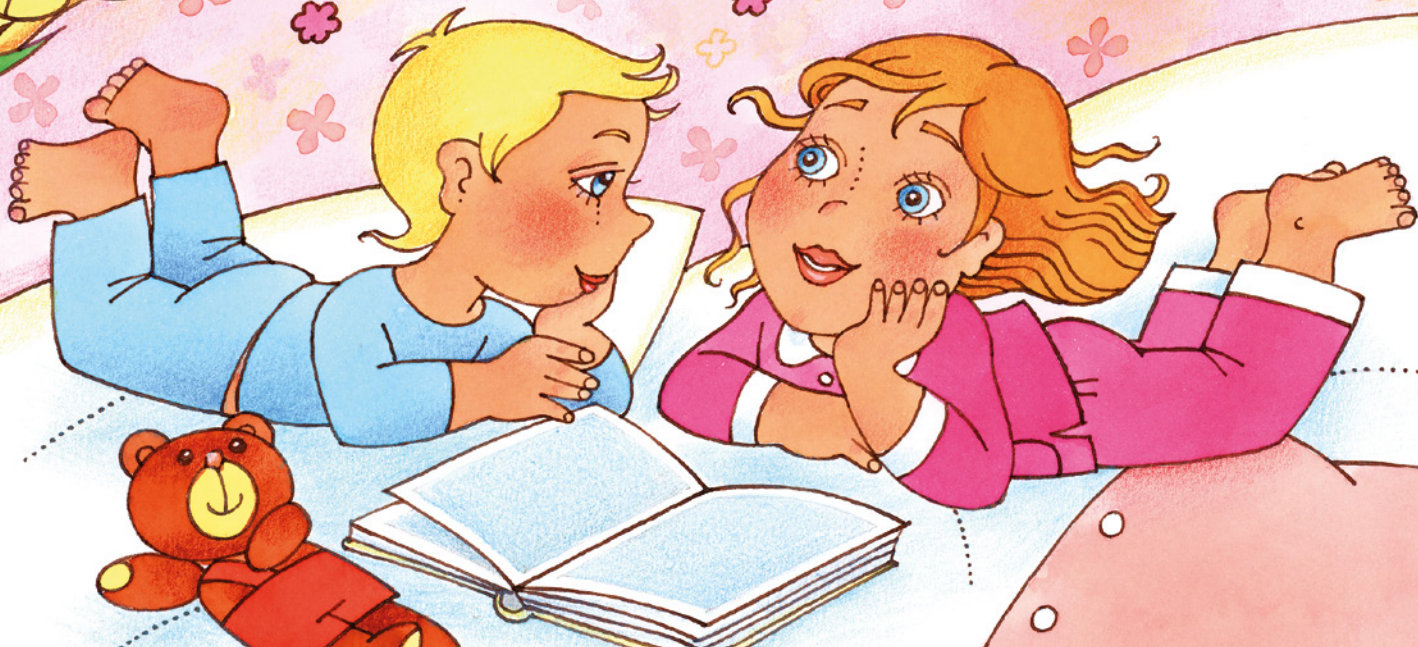
O Novém roce / 102

*Věnováno všem vílám,
které jsou mezi námi*

Autoři



JARO



Malá Aurélie a malinký Lojzíček už leželi zachumlaní každý ve své postýlce, když maminka přivřela okno, kterým do dětského pokojíčku proudil čerstvý jarní vánek. Bylo tak akorát, aby se svých dětí, které nadevše milovala, zeptala, jakou pohádku na dobrou noc dnes chtějí přečíst.

„Tu ručně psanou,“ vyhrkla ze sebe bez rozmyšlení malá Relinka.

„Ano, ano, tu z té staré knížky,“ zavýsknul malinký Lojzíček.

„A kdepak máme naši kouzelnou pohádkovou knížku?“ rozhlížela se po pokojíčku maminka.

„Čtou si ji krteček s míšánkem,“ ukazoval Lojzíček směrem k velkým plyšákům.

Maminka se jen tiše usmála a jemně vytáhla starou knihu pohádek z objetí dvou plyšových loutek.

„Opravdu chcete číst z téhle knížky?“

„Ano, ano,“ znělo dvojhlasně z obou postýlek.

„Vždyť už je to stará knížka. Ani nevím, jak se u nás doma vlastně vzala. A koneckonců ty pohádky už přece znáte.“

„Neznáme! Ty pohádky jsou totiž pokaždé úplně jiné,“ vykoukla zpod peřiny Relinka.

„Jo, úplně,“ nenechal maminku na pochybách Lojzíček.

A tak maminka, sledovaná ospalými, ale blaženými pohledy obou dětí, pomalu otevřela první stránku, na které bylo napsáno:

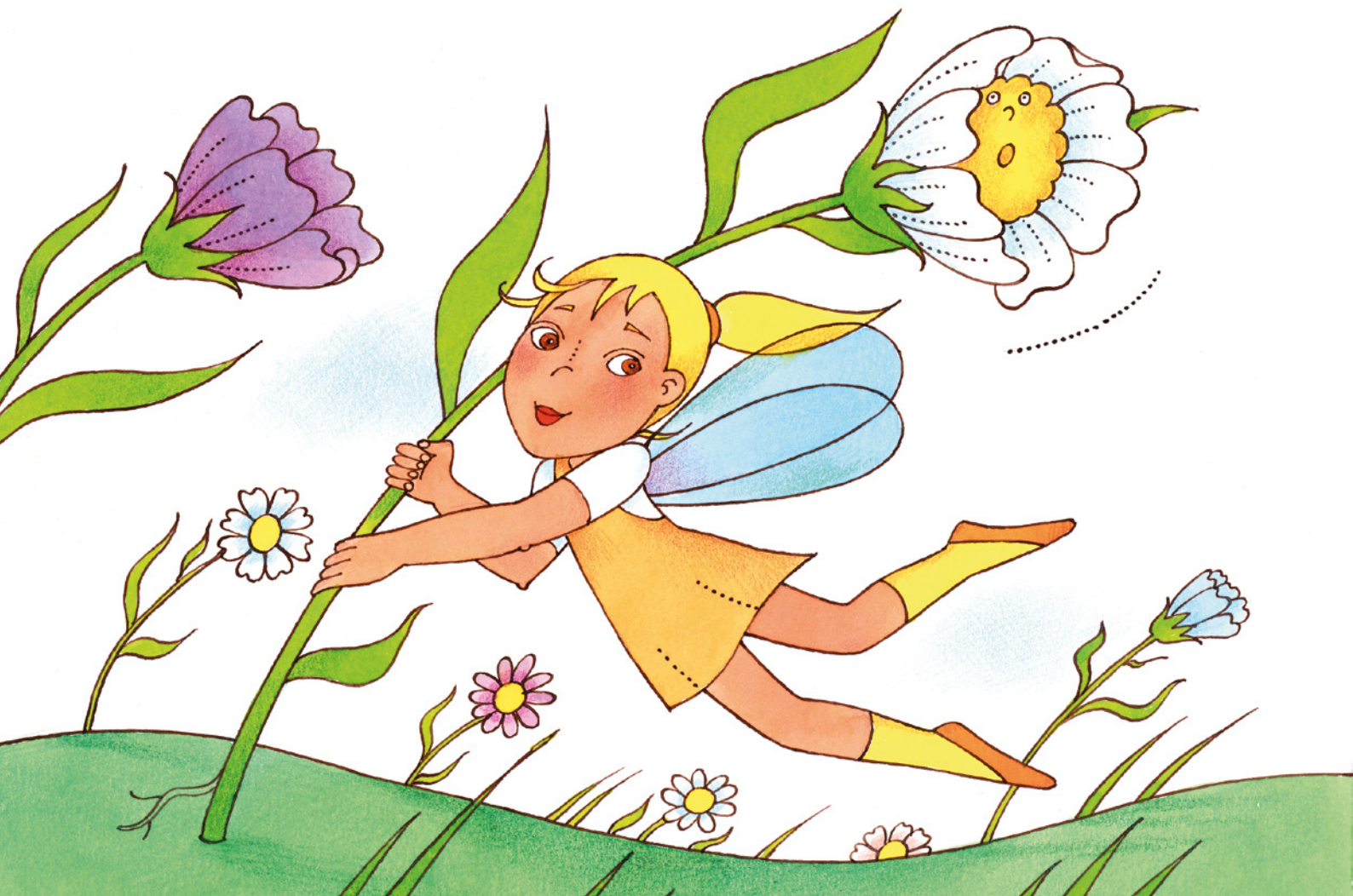
Pohádky o malé luční víle Mimi

Jaro se vydařilo a bylo jako vymalované všemi barvami duhy.

Na louce u potoka v Jahodnici, kterému se nikdy neřeklo jinak než Hostavický, žije od nepaměti malá luční víla Mimi.

A to se vám takhle jednou víla Mimi procházela po louce a zlobila se na Vítr, který jí neustále rozfoukával květinčky a zle rozčesával právě upravenou trávu. Sotva se Mimi sehnula a upěchovala půdu pod jednou kytičkou, kterou Vítr málem vytrhnul i s kořínky, už byl

u druhé kytičky a vířil s ní tak, div neodlétla. Mimi byla hodná luční víla, ale čeho je moc... Když už si chtěla zavolat ten neposedný Vítr a pořádně mu vycinkat, kde se vzal, najednou k ní přilétl papír. List papíru. A nebyl to ledajaký papír. Byl to list papíru, na kterém byla namalovaná květinka.



O květině malované

„A copak ty jsi zač?“ zeptala se víla.

Místo odpovědi zaslechla jen takové tiché zavzlykání.

„Ty nevíš, že papír nemá na louce co pohledávat?“

Tentokrát už bylo zavzlykání daleko silnější a pomaloučku začalo propukat v pláč.

„No, na staré papíry jsou přece odpadkové koše. Papír na louku prostě nepatří,“ snažila se Mimi opatrně vysvětlit tomu uplakanému listu papíru.

„Ale já nepatřím do koše! A ne a ne a ne,“ začal se navíc ten podivný list papíru rozčilovat.

„Tak co jsi tedy zač?“ zeptala se opatrně víla.

„Ty mě nevidíš? Ty nepoznáš květinu? Podívej se pořádně!“

„No květinu poznám docela dobře. Poznám všechny květiny, které tady rostou. Ale tebe neznám a ani znát nemůžu. Vždyť jsi jen obyčejný papír.“

A opět začalo velké naříkání. Pomalovaný list papíru si zkrátka nechtěl nechat vysvětlit, kým doopravdy je. Jenže ono je to všechno někdy trochu složitější – a to nejenom v životě, ale i v pohádkách. A tohle Mimi moc dobře věděla. Proto měla s tím umíněným listem papíru nejenom trpělivost, ale i trochu soucitu.

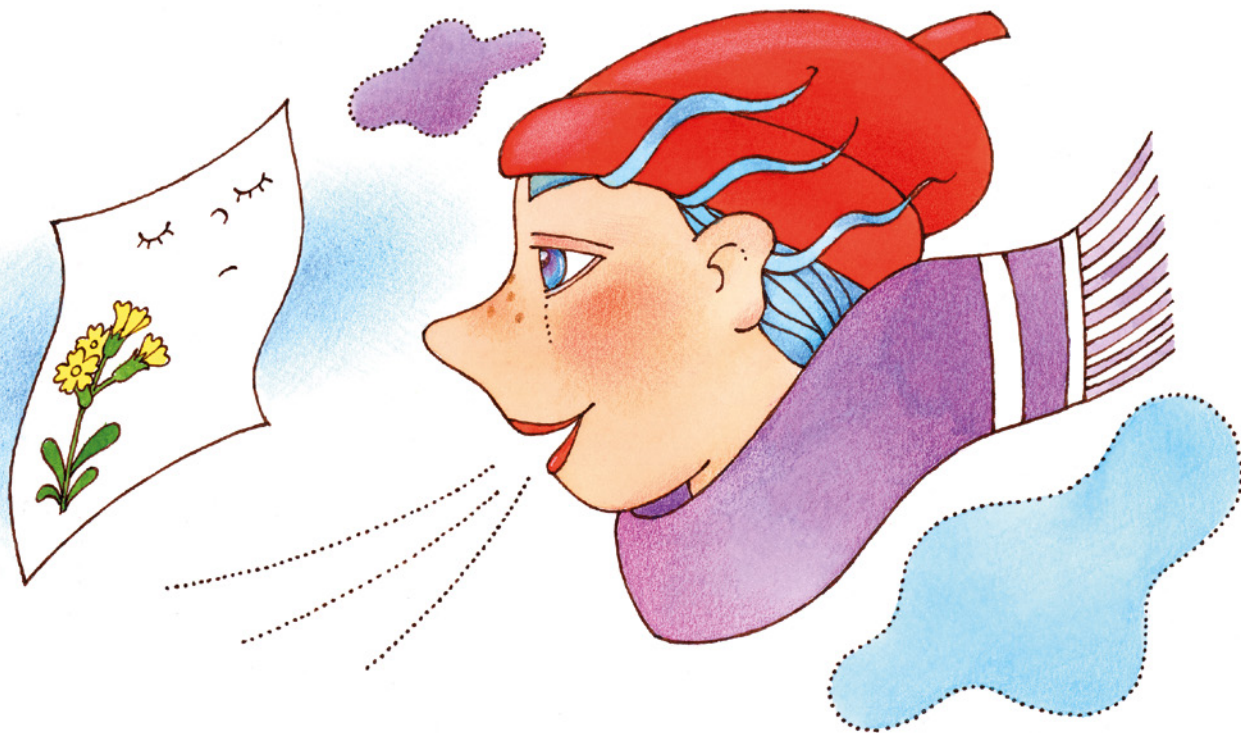
„A kdo tě vlastně tak pomaloval?“

„Mně přece nikdo nepomaloval! Já jsem byl namalován!“

„Tak kdo tě tedy namaloval?“ vyzvídala víla.

Tak dlouho a trpělivě se Mimi ptala, až se dozvěděla, že ta namalovaná květinka na listě pochází ze slabikáře pro děti. A protože paní učitelka dětem tak poutavě vykládala o květkách na louce, o tom, jak čarokrásně kvetou a přitom voní, tak se namalovaná květinka vydala podívat na opravdovou louku. Vylétla ze slabikáře a vítr ji zanesl až sem. A teď ji strašně mrzí, že není opravdová.

Mimi začala květku přesvědčovat, aby se vrátila. A květinka pořád, že ne a ne a ne. Víla dokonce přemluvila Vítr, který ji ještě před chvílkou tak zlobil, aby se zalétl podívat k dětem do školy,



kde mají slabikář, ve kterém květinka chybí. Když Větrík po chvilce přilétl zpět, kroužil okamžik okolo víly a pak jí jemně špitnul do ucha: „Je to jinak, je to jinak.“

„Jak jinak?“ podivila se víla.

Ale to už na louku přicházely děti s paní učitelkou. A rovnou k listu ze slabikáře. Paní učitelka se zlobila a děti byly zkroušené a měly sklopené hlavy, takže víly si nikdo ani nevšiml.

Paní učitelka dětem vyčítala, jak je možné, že ze slabikáře vytrhly list i s květinkou a vyhodily jej ven. Děti hlesly, že chtěly vidět opravdové květiny, a ne si o nich jen povídat.

„Ale jaké kytky chcete vidět teď, na samém počátku jara?“ divila se paní učitelka.

Mimi se sklonila k namalované květině a bylo jí vše jasné. Tak takhle to bylo...

„Když se někomu ublíží, chce na to zapomenout a udělat si svět alespoň pro sebe o něco lepším. I za tu cenu, že neřekne celou pravdu. Je to tak?“

Květinka jen tiše přikývla.

„A víš, že jsi petrklíč?“ zeptala se Mimi.

„Vím, píše se to pode mnou. Ale nikdy jsem žádný doopravdy neviděla. A ty děti, které mě vytrhly ze slabikáře, asi taky ne.“

„Tak máme co napravovat,“ usmála se Mimi.

Jen lehce máchla pravou rukou – a začaly se dít věci!

+

Celá louka náhle rozkvetla, všechny květiny mocně zavoněly – a ze všeho nejvíc petrklíče!

Paní učitelka, děti, ale i malovaná květinka z té krásy a čaromocné vůně doslova oněměly.

Děti pěkně s úctou a radostí vrátily malovanou květinku zpět do slabikáře a slíbily paní učitelce, že už nikdy žádnou stránku z učebnice nevytrhnou. Protože kde jinde by se pak dozvěděly všechno důležité o tom opravdovém světě, který na ně za zdmi školy čeká.

A namalovaná květinka byla šťastná, že našla své pevné místo ve světě. Svě vlastní místo, které jí nikdo nemůže vzít, protože vždy bylo a je jenom její.

Když děti odcházely z louky zpátky do školy, zdálo se jim, že na ně kdosi na louce mává a volá, ať se zase někdy přijdou podívat na krásně rozkvetlou louku u potoka, kterému se odjakživa neřeklo jinak než Hostavický.

O malinkém Hlemýždi a jeho převelikém uklízení

Na louce u potoka nastalo velké jarní gruntování. Květinčky se od rána omývaly v krupějích rosy, stromy shazovaly zbytky loňských lístků, borovice a smrky si pročešávaly jehličí a zvířátka uklízela své pelíšky. Mimi mezi tím vším shonem chodila a pomáhala, kde bylo třeba.

Jen malý Hlemýžď pomalu supěl trávou a nikdo si ho nevšímal. I když byl tak malinkatý, že i cvrčci v trávě museli dávat pozor, aby ho neporazili, snažil se pomáhat a být tak prospěšným.

Nikdo ho pořádně neviděl, a on přesto uklízel každičké smítko, na které narazil. Šneci však lezou tuze pomalu. Než by se smítkem někam došel, byl by večer. A tak šnek dával všechen ten nepořádek do své ulity.

Zprvu to ještě šlo, ale později byl ten jeho domeček stále těžší a těžší.



Když se tak pomalinku plazil pro další smítko, potkal Mimi.

„Ty jsi ale pilný šnečíček,“ pochválila ho víla.

„A taky silný!“ usmál se na ni Hlemýžď. „Všechn ten nepořádek nosím v domečku, abych nemusel s každým smítkem chodit zvlášť.“

„Ale musíš taky odpočívat,“ pohladila ho víla po ulitě.

„Já vím,“ usmál se blaženě Hlemýžď.

„A nezapomeň si pak vyčistit domeček,“ usmála se Mimi. „Víš, že jsi malinký, tak se nesmíš upracovat.“

Ale tahle rada se malinkému Hlemýžďi vůbec nelíbila. Jak by taky ano, když se mu kvůli velikosti každý posmíval nebo na něj aspoň bral ohledy.

Proto se Hlemýžď zařekl, že bude pracovat jako ostatní. A zvládne to, co ostatní. Stůj co stůj!

Jarní den se pomalu přehoupl do odpoledne a celá louka už byla krásně uklizená.

Mimi každého pěkně obešla, aby pomohla s posledními věcmi toho velkého úklidu, jenom malinký Hlemýžď stále nikde nebyl.

A tak ho Mimi začala hledat.

Sluníčko svítilo čím dál silněji, na nebi ani mráček a víla se začala o Hlemýžďe bát. Co když ho něco špatného potkalo? Lezl tak pomalu a špatně, aby se tak něco stalo! Vždyť on všechno myslel tak dobře – chtěl se úplně každému vyrovnat!

A náhle velká stará Borovice, která stála až na kraji louky, volala: „Už ho vidím! A je až u cesty! A nehýbá se!“

Mimi k malinkému Hlemýžďi doběhla na poslední chvíli!

Ležel na cestě horké od slunce, ulitu daleko za sebou, a neměl dost sil, aby se doplazil do stínu.

Mimi ho opatrně vzala do dlaně. Kdyby na tom nebyl tak zle, pěkně by mu vycinkala.

Hlemýžď to myslel dobře. Ale přecenil své síly.

„Jak jsem ti to říkala? Jsi malinký, musíš dělat jen tolik, kolik toho doopravdy zvládneš.“

Malinký Hlemýžď se na ni provinile podíval.

„No nic. Teď ti vyčistím ulitu a ty si pěkně odpočineš.“